

101. Weglopen

Wijsheid

Leswijzer

1. Vertel de leerlingen over de redenen voor de concentratie oefening. Het is belangrijk ze actief door hun zintuigen verbinden maken met de buitenwereld en hun gedachten. Alleen maar stil zitten dagdromen heeft geen zin. Praat de klas door de oefening heen. Zie *Concentratie oefening* (pagina 18).
2. Zorg er voor dat de groep het eens is over de regels voor een goede dialoog, bijvoorbeeld dat er niet door elkaar heen gesproken mag worden. Zie *De onderzoeksgemeenschap en de socratische methode* (pagina 13).
3. Lees het verhaal 'Weglopen' en stel enkele feitelijke vragen over het verhaal om ervoor te zorgen dat het goed begrepen is. Controleer ook of moeilijker woorden begrepen zijn (bijvoorbeeld 'zelfverzekerdheid', 'afstralen', 'accessoire').
4. Vraag de kinderen om de 3 belangrijkste punten in het verhaal te herinneren. Ze moeten redenen voor hun keuzen kunnen geven.
5. Laat de kinderen in tweetallen hun 3 belangrijkste punten bespreken en de redenen daarvoor geven. Ze moeten elkaar vragen stellen en elkaar 'uitdagen' als ze het oneens zijn met elkaar.
6. Vertel hoe je met een thema (het onderwerp of de belangrijkste gedachte) een filosofische vraag kunt stellen. Zie *Filosofische vragen* (pagina 13).
7. Laat de tweetallen bedenken wat het thema van het verhaal is en laat ze vervolgens bedenken welke filosofische vraag het verhaal stelt.
8. Bouw een Ideeënweb op het schoolbord van de vragen die de tweetallen bedenken. Zie *Ideeënweb* (pagina 14).
9. Gebruik de 'Denkvragen' om de dialoog te stimuleren.
10. Probeer tot slot gezamenlijk te besluiten welke conclusies de discussie de groep heeft gebracht.
11. Bespreek de 'Gedachte voor de week'.

Denkvragen

1. Wat waren de gedachten van Stan nadat hij had gezien dat Alex het hoesje voor de mobiel in de mouw van zijn zak stak?
2. Waarom zouden die gedachten bij Stan zijn opgekomen? (Stan wist dat wat hij gezien fout was).
3. Stan wilde op zijn nieuwe school geaccepteerd worden. Kon dat zijn gebruikelijke gedrag veranderen?
  - Kan iemand vertellen over het veranderen van school en het effect dat het op hem/haar had?
4. Stan maakte zich zorgen over gepest of getreiterd worden als hij niet meedeed met het stelen. Was dat een redelijke zorg? Waarom (niet)?
5. Toen Stan in de winkel was, moest hij besluiten wat hij met de situatie aan moest. Heeft iemand wel eens een zelfde soort besluit moeten nemen?
6. 'Jij nam het risico, dus jij mag het houden' zei Stan tegen Alex over het hoesje voor de mobiel. Waarom zei hij niet gewoon 'Nee bedankt, jij stal het'?
7. Wat waren de gevolgen van de Stan's reactie?
  - Wat konden de gevolgen zijn als hij had meegedaan met stelen?
8. Hoe voelde Stan zich achteraf?
9. Aan het eind van het verhaal wordt gezegd dat als Stan nog eens iemand zou zien stelen, hij wist wat hij moest doen. Wat denk je dat dit was? Waarom?
  - Is een moeilijke beslissing de tweede keer makkelijker te nemen?

Weglopen

‘Hè, Stan, ga je mee rondkijken in de winkels na schooltijd?’ vroeg Alex.

Stan keek naar zijn nieuwe vriend. Alex Bakker was zelfverzekerd en slim. Stan was nieuw op school en hij had genoeg genomen met welke vriend dan ook, maar Alex was populair en genoot respect. Hij wist dat zijn moeder hem ook zou goedkeuren en hij hoopte dat iets van Alex’ zelfverzekerdheid op hem zou afstralen.

‘Goed,’ antwoordde hij. ‘OK.’

Later die middag slenterde ze met hun schooltassen over de schouder door het winkelcentrum en keken in de etalages. Stan probeerde Alex’ koele tred te kopiëren.

‘Laten we hier naar binnen gaan,’ zei Alex. ‘Eens kijken wat hier te plukken valt.’

‘Te plukken?’ vroeg Stan, maar Alex gaf geen antwoord.

Ze stopten bij de toebehoren voor mobieltjes.

‘Heb jij een mobiel?’ vroeg Alex.

Stan knikte. ‘In mijn tas, maar het is alleen voor noodgevallen. Ik mag hem verder niet gebruiken.’

‘Nou dáár heb je wat aan,’ zei Alex een beetje spottend. Toen pakte hij een leren hoesje op. ‘Kijk, deze is mooi, vind je niet?’

Stan’s ogen lichtten op. ‘Oh ja! Maar moet je naar de prijs kijken. Drieënzestig euro!’

‘Nee hoor, ze geven ze vandaag weg,’ zei Alex grijnzend en met een snelle geofende beweging van zijn pols schoof hij het pakje in de mouw van zijn jack.

Stan staarde naar Alex en keek toen rond, maar niemand scheen het opgemerkt te hebben.

‘Er staat nog één ding op mijn boodschappenlijst vandaag,’ zei Alex. ‘Hierheen.’

Hij liep langs een ander winkelschap maar Stan volgde hem niet, hij staarde hem alleen maar na. Hij wilde achter Alex aan. Dat zou ook

het makkelijkst zijn. Alex was zijn niet vriend, zijn enige tot dusverre. Als hij hier niet in meeding, wat zou er dan op school gebeuren? Zou hij alleen komen te staan, verstoten worden en door iedereen gepest? Hij wilde Alex volgen, tenslotte had niemand gezien dat hij het hoesje stal.

Alex keek om, weer met een grote grijns op zijn gezicht. Hij wenkte Stan.

Stan probeerde terug te grijnzen en begon naar Alex te lopen. Zou hij het dit keer door de vingers zien, doen alsof het niet gebeurd was en dan nooit meer met Alex gaan winkelen? Hij wilde zo graag geaccepteerd worden op zijn nieuwe school.

Alex had een pak batterijen in zijn hand.

Stan nam een besluit. Hij draaide zich om en liep naar buiten. Hij passeerde met een gerust geweten de winkelbeveiliging. Een eindje verderop in het winkelcentrum wachtte hij op Alex.

Na een paar minuten kwam Alex de winkel uit. Niemand stopte hem. Geen hand werd er naar hem uitgestoken. Er ging geen alarm af.

Alex keek rond en kreeg Stan in de gaten.

‘Hé! Wat is er aan de hand? Bang geworden?’ zei hij lachend. ‘Hier, het hoesje voor je mobiel.’

Stan keek er naar. ‘Nee dank je. Jij nam het risico, dus jij mag het houden.’

Alex haalde zijn schouders op en deed het in zijn zak. ‘Zoals je wilt,’ zei hij koeltjes.

De hele weg door het winkelcentrum verwachtte Stan dat iemand van de beveiliging hen zou tegen houden. Steeds als er iemand naar hen keek, dacht hij dat die wist van de diefstal. Zou hij dan ook gepakt worden, als een soort accessoire? Nerveus keek hij telkens achterom.

Eindelijk waren ze het winkelcentrum uit. Stan voelde dat hij iets tegen Alex moest zeggen om het uit te leggen.

‘Het klopt niet,’ begon hij met kloppend hart. ‘Spullen jatten klopt niet.’

Alex snoof. ‘Ze hebben meer geld dan wij,’ zei hij. ‘Die grote winkels maken meer dan genoeg winst.’

Stan zei niets.

Alex pakte zijn arm. ‘Oké, goedzak, dus wat ga jij nu doen? Mij verraden?’

Stan schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat zal ik niet doen,’ zei hij. ‘Ik wil er gewoon geen deel van uit maken. Oké?’

Voortaan gingen beide jongens hun eigen weg. Stan wist dat hij een vriend kwijt was en hij hoopte dat het dat waard was. Hij was teleurgesteld en vroeg zich af hoe het verder zou gaan op school.

Nee, zijn moeder zou Alex Bakker toch niet goedkeuren, maar ze zou wel trots zijn op de moed van haar zoon als ze ooit te weten zou komen wat er vandaag gebeurd was.

Stan zou in elk geval niet meer gaan winkelen met Alex, maar als hij hem of iemand anders ooit toevallig zou zien stelen, dan wist hij wat hij moest doen.